

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **R. S.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem v Náchodě, Masarykovo nám. 19, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. srpna 2006, č. j. 32 Az 19/2005-21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 12. 2005, č. j. OAM-2090/VL-07-K03-2005, kterým byla zamítnuta jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany

je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V této souvislosti stěžovatel uvedl, že podstatný přesah vlastních zájmů spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí krajského soudu trpí zásadním pochybením, které má dopad do jeho hmotněprávního postavení. Za zásadní pochybení přitom pokládá jednak skutečnost, že soud neoznačil rozhodnutí správního orgánu za vadné, byť toto nenaplnuje náležitosti stanovené zákonem pro správní rozhodnutí, a dále skutečnost, že se patřičně nezabýval důvody, které stěžovatel k opuštění Ukrajiny v pohovoru uvedl. Tato pochybení stěžovatel přitom podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. s tím, že kasační stížnost byla podána pro vady řízení spočívající v tom, že byl porušen zákon v řízení před správním orgánem. Namítl přitom, že správní orgán bez pochybností nezjistil, že stěžovatelem nebyly uvedeny skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu; správní orgán tedy podle jeho názoru nemohl žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu. Současně namítl, že rozhodnutí Ministerstva vnitra trpí vadou, když není opatřeno vlastnoručním podpisem osoby oprávněné k podepisování rozhodnutí, a proto je třeba v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2005, č. j. 7 Azs 114/2005 - 61, na takové rozhodnutí hledět jako na nepodepsané a mělo být krajským soudem z úřední povinnosti zrušeno.

Ohledně první námitky směřující vůči tomu, že se soud patřičně nezabýval důvody, které stěžovatel uvedl, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji předchozí judikaturu ve vztahu k atakům ze strany soukromých osob, zejména na rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

Co se týče druhé námitky, která avizuje pochybení krajského soudu v souvislosti s tím, že rozhodnutí Ministerstva vnitra v dané věci nebylo opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, Nejvyšší správní soud v tomto směru upozorňuje na to, že stejnopis předmětného rozhodnutí založený ve správním spise je opatřen vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, tj. ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Odkazuje přitom na svoji předchozí judikaturu, zejména pak na rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, www.nssoud.cz, podle kterého absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu, které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Jiná situace by byla, pokud by v řízení bylo zjištěno, že originál písemného vyhotovení rozhodnutí ministerstva zasláno stěžovateli, stejně jako všechny jeho další stejnopisy založené ve spise, není opatřen vlastnoručním podpisem osoby oprávněné k podepisování

rozhodnutí, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby a doložkou „za správnost“ podepsanou blíže neidentifikovanou osobou. Na takové rozhodnutí by potom bylo na místě hledět jako na rozhodnutí nepodepsané a nesplňující zákonem stanovené formální náležitosti, které měl krajský soud zrušit z úřední povinnosti. Právě z této odlišné situace vycházel stěžovatelem shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2005, č.j. 7 Azs 114/2005 - 61, www.nssoud.cz, který tudíž nelze na daný případ vztáhnout, respektive lze ho využít toliko a contrario.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

